

О. М. Ткачук

**РОЗМЕЖУВАННЯ ЦИВІЛЬНОЇ,
ГОСПОДАРСЬКОЇ
ТА АДМІНІСТРАТИВНОЇ
ЮРИСДИКЦІЇ У ПРАКТИЦІ
ВЕЛИКОЇ ПАЛАТИ ВЕРХОВНОГО СУДУ
(практика I півріччя 2019 року)**

Харків
«Право»
2019

УДК 347.991(477):347:346:342.9
Т48

Ткачук О. М.

Т48 Розмежування цивільної, господарської та адміністративної юрисдикції у практиці Великої Палати Верховного Суду (практика I півріччя 2019 року) / О. М. Ткачук. – Харків : Право, 2019. – 500 с.

ISBN 978-966-937-755-5

У збірнику впорядковано правові позиції Великої Палати Верховного Суду щодо розмежування цивільної, господарської та адміністративної юрисдикції за період I півріччя 2019 року.

Збірник містить витяги постанов Великої Палати та поділений на три частини за принципом віднесення тієї чи іншої справи до певної юрисдикції. Кожна частина, у свою чергу, умовно поділена на категорії справ у межах одного судочинства, що полегшує пошук необхідного роз'яснення.

УДК 347.991(477):347:346:342.9

ISBN 978-966-937-755-5

© Ткачук О. М., 2019
© Оформлення. Видавництво «Право», 2019

Частина перша

Цивільна юрисдикція

1. Скарги на дії ДВС та спори з ДВС

1.1. Скарга не сторони виконавчого провадження щодо дії та рішення органів державної виконавчої служби, пов'язаних з виконанням виконавчого листа, виданого відповідно до норм ЦПК за результатом розгляду цивільної справи

(витяг з постанови Великої Палати № 11-1171ann18 від 16.01.2019)

29. Відповідно до частини першої статті 181 КАС (у редакції, чинній на час оскарження рішень органів ДВС до суду) учасники виконавчого провадження (крім державного виконавця, приватного виконавця) та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій, мають право звернутися до адміністративного суду із позовною заявою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця порушено їхні права, свободи чи інтереси, а також якщо законом не встановлено інший порядок судового оскарження рішень, дій чи бездіяльності таких осіб.

30. Згідно з частиною першою статті 74 Закону України «Про виконавче провадження» (у редакції, чинній на час оскарження рішень органів ДВС до суду) рішення, дії чи бездіяльність виконавця та посадових осіб органів державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені сторонами, іншими учасниками та особами до суду, який видав виконавчий документ, у порядку, передбаченому законом.

31. За правилами статті 383 і частини другої статті 384 Цивільного процесуально-го кодексу України (далі – ЦПК; у редакції, чинній на час оскарження рішень органів ДВС до суду) сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду із скаргою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця під час виконання судового рішення, ухваленого відповідно до цього Кодексу, порушено їх права чи свободи.

32. Скарга подається до суду, який видав виконавчий документ.

Оцінка висновків судів, рішення яких переглядається, та аргументів учасників справи

33. Аналіз змісту наведених правових норм дає підстави для висновку про те, що юрисдикція спорів про оскарження рішень, дій чи бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця, вчинених на виконання судових рішень, залежить, зокрема, від суду, який видав виконавчий документ, при цьому, якщо закон установлює інший, ніж за правилами адміністративного судочинства, порядок судового оскарження рішень, дій чи бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби або приватного виконавця, то це виключає юрисдикцію адміністративних судів щодо розгляду таких скарг.

34. Оскільки суди попередніх інстанцій установили, що предметом спору у цій справі є дії та рішення органів державної виконавчої служби, пов'язані з виконанням

виконавчого листа, виданого відповідно до норм ЦПК Івано-Франківським міським судом 23 березня 2016 року за результатом розгляду цивільної справи № 344/2268/13-ц, то їх висновки про те, що розгляд порушуваних позивачем питань віднесений до юрисдикції суду, який видав виконавчий документ, а не адміністративного суду, є правильними.

35. Наведені у касаційній скарзі доводи про те, що ТОВ «ФК «Леверідж» не має можливості захистити свої права в порядку, передбаченому ЦПК, оскільки не є стороною виконавчого провадження, є необґрунтованими.

36. Зазначене питання вирішувалося судами у справі № 344/2268/13-ц за результатом розгляду заяви ТОВ «ФК «Леверідж» про заміну сторони у виконавчому провадженні.

37. Як встановлено у справі, ухвалою Івано-Франківського міського суду Івано-Франківської області від 03 червня 2016 року, залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду Івано-Франківської області від 03 серпня 2016 року, замінено сторону (стягувача) у виконавчому провадженні за виконавчим листом № 344/2268/2013, який видав Івано-Франківський міський суд 23 березня 2016 року, з ПАТ «УкрСиббанк» на ТОВ «ФК «Леверідж».

38. Суди попередніх інстанцій правильно вважали, що при виконанні цього виконавчого документа суд, який його видав, вже здійснив заміну сторони у виконавчому провадженні її правонаступником, тобто ТОВ «ФК «Леверідж» набув статусу сторони виконавчого провадження.

39. Отже, наведені у касаційній скарзі доводи позивача про те, що він, не будучи учасником виконавчого провадження, правильно звернувся з цим позовом до суду адміністративної юрисдикції, є хибними.

40. На думку Великої Палати Верховного Суду, в рамках виконавчого провадження з виконання виконавчого листа № 344/2268/2013, виданого Івано-Франківським міським судом 23 березня 2016 року, позивач має право оскаржити рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця у порядку, передбаченому розділом VII ЦПК до суду, який видав зазначений виконавчий документ, тобто до Івано-Франківського міського суду.

41. Ураховуючи викладене, Велика Палата Верховного Суду вважає, що суди першої та апеляційної інстанцій правильно визначили характер спірних правовідносин у цій справі та, враховуючи суб'єктний склад, дійшли обґрунтованої висновку, що її не належить розглядати у порядку адміністративного судочинства.

1.2. Скарга щодо дії та рішення органів державної виконавчої служби, пов'язаних з виконанням зведеного виконавчого провадження

(витяг з постанови Великої Палати № 14-447цс18 від 16.01.2019)

Згідно з частиною першою статті 1 Закону № 1404-VIII виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження і примусове виконання судових рішень інших органів (посадових осіб) (далі – рішення) – це сукупність дій визначених у цьому Законі органів і осіб, що спрямовані на примусове виконання рішень і проводять-

ся на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією України, цим Законом, іншими законами та нормативно-правовими актами, прийнятими до цього Закону, а також рішеннями, які відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню.

Учасниками виконавчого провадження є виконавець, сторони, представники сторін, прокурор, експерт, спеціаліст, перекладач, суб'єкт оціночної діяльності – суб'єкт господарювання, особи, права інтелектуальної власності яких порушені, за виконавчими документами про конфіскацію та знищення майна на підставі статей 176, 177 і 229 Кримінального кодексу України, статті 51–2 Кодексу України про адміністративні правопорушення (частина перша статті 14 Закону № 1404-VIII).

Права та обов'язки виконавця передбачені у статті 18 Закону № 1404-VIII.

Відповідно до статей 1–3 Закону України від 02 червня 2016 року № 1403-VIII «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» (далі – Закон № 1403-VIII) примусове виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) (далі – рішення) покладається на органи державної виконавчої служби та у визначених Законом України «Про виконавче провадження» випадках – на приватних виконавців. Правовою основою діяльності органів державної виконавчої служби та приватних виконавців є Конституція України, цей Закон, міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, інші закони, нормативно-правові акти, прийняті на їх виконання. Завданням органів державної виконавчої служби та приватних виконавців є своєчасне, повне і неупереджене виконання рішень, примусове виконання яких передбачено законом.

Частиною першою статті 4 Закону № 1403-VIII передбачено, що діяльність органів державної виконавчої служби та приватних виконавців здійснюється з дотриманням принципів: 1) верховенства права; 2) законності; 3) незалежності; 4) справедливості, неупередженості та об'єктивності; 5) обов'язковості виконання рішень; 6) диспозитивності; 7) гласності та відкритості виконавчого провадження та його фіксування технічними засобами; 8) розумності строків виконавчого провадження; 9) співмірності заходів примусового виконання рішень та обсягу вимог за рішеннями.

Систему органів примусового виконання рішень становлять: 1) Міністерство юстиції України; 2) органи державної виконавчої служби, утворені Міністерством юстиції України в установленому законодавством порядку (частина перша статті 6 Закону № 1403-VIII).

Згідно зі статтею 7 Закону № 1403-VIII державними виконавцями є керівники органів державної виконавчої служби, їхні заступники, головні державні виконавці, старші державні виконавці, державні виконавці органів державної виконавчої служби. Державний виконавець є представником влади, діє від імені держави і перебуває під її захистом та уповноважений державою здійснювати діяльність з примусового виконання рішень у порядку, передбаченому законом.

Відповідно до вимог частини першої статті 18 Закону України від 02 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів» суди спеціалізуються на роз-

гляді цивільних, кримінальних, господарських, адміністративних справ, а також справ про адміністративні правопорушення.

Предметна юрисдикція – це розмежування компетенції судів, насамперед цивільних, господарських та адміністративних, між собою. Кожен суд має право розглядати і вирішувати тільки ті справи (спори), які віднесені до їх відання законодавчими та іншими нормативно-правовими актами, тобто діяти в межах встановленої компетенції.

Пунктом 7 розділу XIII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 1404-VIII визначено, що виконавчі дії, здійснення яких розпочато до набрання чинності цим Законом, завершуються у порядку, що діяв до набрання чинності цим Законом. Після набрання чинності цим Законом виконавчі дії здійснюються відповідно до цього Закону.

Відповідно до статті 383 ЦПК України в редакції, яка діяла на час звернення зі скаргою, сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду із скаргою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби під час виконання судового рішення, ухваленого відповідно до цього Кодексу, порушено їх права чи свободи.

Згідно з частиною другою статті 384 цього Кодексу скарга подається до суду, який видав виконавчий документ.

Справи за скаргами на рішення, дії або бездіяльність державного виконавця чи посадової особи державної виконавчої служби розглядаються судом за загальними правилами ЦПК України з особливостями, установленими статтею 386 цього Кодексу, за участю державного виконавця або іншої посадової особи ДВС, рішення, дія чи бездіяльність якої оскаржуються.

Відповідно до пункту 9 частини першої розділу XIII «Перехідні положення» ЦПК України у редакції, яка набрала чинності 15 грудня 2017 року та була чинною на час розгляду скарги у суді першої та апеляційної інстанцій, справи у судах першої та апеляційної інстанцій, провадження у яких відкрито до набрання чинності цією редакцією Кодексу, розглядаються за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу.

Так розділом VII ЦПК України у редакції, чинній на час розгляду скарги у суді першої та апеляційної інстанцій, врегульовано питання щодо судового контролю за виконанням судових рішень. Зокрема, згідно з частиною першою статті 447 ЦПК України у редакції, чинній на час розгляду скарги у судах першої та апеляційної інстанцій, сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду із скаргою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця під час виконання судового рішення, ухваленого відповідно до цього Кодексу, порушено їхні права чи свободи.

За результатами розгляду скарги суд постановляє ухвалу (частина перша статті 451 ЦПК України у редакції, чинній на час розгляду скарги у судах першої та апеляційної інстанцій).

Отже, як право на звернення зі скаргою, так і порядок її розгляду та постановлення ухвали пов'язані з наявністю судового рішення, ухваленого за правилами ЦПК

України, та його примусовим виконанням, яке вчиняється відповідним ВДВС, передбачені нормами ЦПК України у редакції, чинній на час розгляду скарги у судах першої та апеляційної інстанцій.

За таких обставин Велика Палата Верховного Суду вважає безпідставним та таким, що не відповідає нормам чинного законодавства України, твердження у касаційній скарзі про те, що нормами ЦПК України, а саме частиною першою статті 19 (у редакції, чинній на час розгляду скарги у судах першої та апеляційної інстанцій), суди загальної юрисдикції не уповноважені розглядати такі справи.

У пункті 1 частини другої статті 17 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України) у редакції, чинній на час подання скарги до суду, зазначено, що юрисдикція адміністративних судів поширюється на публічно-правові спори, зокрема спори фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності.

Аналогічне положення міститься й у пункті 1 частини першої статті 19 КАС України (у редакції, чинній на час розгляду скарги у судах першої та апеляційної інстанцій).

Суб'єкт владних повноважень – це орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа, інший суб'єкт при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень (пункт 7 частини першої статті 4 КАС України у редакції, чинній на час розгляду скарги у судах першої та апеляційної інстанцій).

Отже, до компетенції адміністративних судів належать спори фізичних чи юридичних осіб з органом державної влади, органом місцевого самоврядування, їхньою посадовою або службовою особою, предметом яких є перевірка законності рішень, дій чи бездіяльності цих органів (осіб), прийнятих або вчинених ними при здійсненні владних управлінських функцій.

Частиною першою статті 181 КАС України (у редакції, чинній на час звернення зі скаргою до суду) передбачено, що учасники виконавчого провадження (крім державного виконавця) та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій, мають право звернутися до адміністративного суду із позовною заявою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби порушено їхні права, свободи чи інтереси, а також якщо законом не встановлено інший порядок судового оскарження рішень, дій чи бездіяльності таких осіб.

Аналогічне положення міститься й у частині першій статті 287 КАС України (у редакції, чинній на час розгляду скарги у судах першої та апеляційної інстанцій).

Зазначена норма є загальною і стосується усіх випадків оскарження рішень, дій чи бездіяльності ВДВС, крім тих, що передбачені прямо в окремому законі.

Суд, який розглянув справу, не віднесена до його юрисдикції, не може вважатися «судом, встановленим законом» у розумінні пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04 листопада 1950 року.

Оскільки порядок оскарження рішень, дій чи бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби, вчинених на виконання судових рішень, постановлених у порядку цивільного судочинства, передбачено у ЦПК України, у таких випадках виключається адміністративна юрисдикція.

Сама наявність зведеного виконавчого провадження не свідчить про адміністративну юрисдикційність скарги на рішення, дії чи бездіяльність відділу державної виконавчої служби. Визначальним критерієм для віднесення спору до адміністративної юрисдикції є наявність у зведеному виконавчому провадженні судових рішень, ухвалених за правилами різних юрисдикцій чи рішень інших (не судових) органів, якщо ці рішення підлягають примусовому виконанню.

Разом із тим, ні в ЦПК України, ні в КАС України не врегульовано порядок розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність виконавця та посадових осіб державної виконавчої служби щодо виконання судових рішень при вчиненні таких дій у зведеному виконавчому провадженні.

Спеціальним законом, що регулює порядок вчинення виконавчих дій, є чинний Закон № 1404-VIII.

Відповідно до частин першої та другої статті 74 Закону № 1404-VIII рішення, дії чи бездіяльність виконавця та посадових осіб органів державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені сторонами, іншими учасниками та особами до суду, який видав виконавчий документ, у порядку, передбаченому законом.

Рішення, дії чи бездіяльність виконавця та посадових осіб органів державної виконавчої служби щодо виконання рішень інших органів (посадових осіб), у тому числі постанов державного виконавця про стягнення виконавчого збору, постанов приватного виконавця про стягнення основної винагороди, витрат виконавчого провадження та штрафів, можуть бути оскаржені сторонами, іншими учасниками та особами до відповідного адміністративного суду в порядку, передбаченому законом.

У справі, яка переглядається, ОСОБА_3 звернувся до суду зі скаргою на дії головного державного виконавця Каланчацького РВ ДВС ГТУЮ у Херсонській області, начальника УДВС ГТУЮ у Херсонській області щодо організації виконання виконавчого листа, виданого Каланчацьким районним судом Херсонської області 18 листопада 2014 року, про стягнення з нього на користь ТОВ «ФК «Приватні інвестиції» грошових коштів у розмірі 384 623,70 грн.

Питання юрисдикційності справ за скаргами на дії державного виконавця вже було розглянуто Великою Палатою Верховного Суду, і з цього приводу зроблено висновок про те, що вказані справи мають розглядатися у порядку того судочинства, у якому ухвалені судові рішення, на виконання яких видано виконавчі документи, що підлягають примусовому виконанню. У порядку адміністративного судочинства розглядаються скарги на дії, бездіяльність та рішення державного виконавця у виконавчому провадженні, у якому, окрім виконавчих листів, виданих на виконання рішень, ухвалених за правилами цивільного судочинства, об'єднані рішення інших органів чи примусово виконуються судові рішення, ухвалені за правилами різних процесуальних законів. Зокрема,

такі висновки містяться в постановках від 14 березня 2018 року в справі № 14-19цс18, від 20 червня 2018 року в справі № 14-207цс18, від 12 вересня 2018 року в справі № 11-675ап18, і підстав для відступу від такої позиції не вбачається.

Суди правильно розглянули спір у порядку цивільного судочинства, оскільки як судом першої, так і апеляційної інстанцій встановлено, що оскаржуються дії виконавця та начальника державної виконавчої служби щодо виконання виконавчого листа, виданого на виконання рішення, ухваленого в порядку цивільного судочинства. У матеріалах справи відсутні докази того, що у зведеному виконавчому провадженні об'єднано виконавчі документи, видані на виконання судових рішень, ухвалених за правилами різних юрисдикцій, чи містяться рішення інших органів, і судами першої та апеляційної інстанцій таких обставин не встановлено.

1.3. Позов з приводу дій та рішень органів державної виконавчої служби, пов'язаних з виконанням зведеного виконавчого провадження виконавчі документи по якому були видані згідно норм ЦПК (витяг з постанови Великої Палати № 11-1422ап18 від 10.04.2019)

До адміністративних судів можуть бути оскаржені будь-які рішення, дії чи бездіяльність суб'єктів владних повноважень, крім випадків, коли щодо таких рішень, дій чи бездіяльності Конституцією чи законами України встановлено інший порядок судового провадження (ч. 2 ст. 2 КАС України).

Справою адміністративної юрисдикції у розумінні п. 1 ч. 1 ст. 3 КАС України є переданий на вирішення адміністративного суду публічно-правовий спір, у якому хоча б однією зі сторін є орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа або інший суб'єкт, який здійснює владні управлінські функції на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень.

За правилами п. 1 ч. 2 ст. 17 КАС України юрисдикція адміністративних судів поширюється на публічно-правові спори, зокрема спори фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності.

Ужитий у цій процесуальній нормі термін «суб'єкт владних повноважень» означає орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їхню посадову чи службову особу, інший суб'єкт при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, у тому числі на виконання делегованих повноважень (п. 7 ч. 1 ст. 3 КАС України).

Наведені норми узгоджуються з положеннями ст. 2, 4 та 19 КАС України (у редакції Закону № 2147-VIII), якими визначено завдання та основні засади адміністративного судочинства, зміст публічно-правового спору та справи, на які поширюється юрисдикція адміністративних судів.

Таким чином, до компетенції адміністративних судів належать спори фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень, предметом яких є перевірка законності рішень, дій чи бездіяльності такого суб'єкта, прийнятих або вчинених ним

при здійсненні владних управлінських функцій, крім спорів, для яких законом установлені інші порядок судового вирішення.

Критеріями розмежування судової юрисдикції, тобто передбаченими законом умовами, за яких певна справа підлягає розгляду за правилами того чи іншого виду судочинства є суб'єктний склад правовідносин, предмет спору та характер спірних матеріальних правовідносин. Крім того, таким критерієм може бути пряма вказівка в законі на вид судочинства, в якому розглядається визначена категорія справ.

Частиною 1 ст. 181 КАС України визначено, що учасники виконавчого провадження (крім державного виконавця) та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій, мають право звернутися до адміністративного суду з позовною заявою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби порушено їхні права, свободи чи інтереси, а також якщо законом не встановлено інший порядок судового оскарження рішень, дій чи бездіяльності таких осіб.

Інший порядок судового оскарження, у тому числі коло учасників цього оскарження, визначено розділом VII «Судовий контроль за виконанням судових рішень» ЦПК України.

На час прийняття оскаржуваних постанов чинним був Закон №606-XIV, ст. 1 якого визначала, що виконавче провадження, як завершальна стадія судового провадження та примусове виконання рішень інших органів (посадових осіб) – це сукупність дій органів і посадових осіб, визначених у цьому Законі, що спрямовані на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які провадяться на підставах, в межах повноважень та у спосіб, визначених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону та інших законів, а також рішеннями, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню.

Рішення, дії або бездіяльність державного виконавця можуть бути оскаржені в порядку, встановленому цим Законом (ч. 3 ст. 6 Закону №606-XIV).

Відповідно до ч. 1 ст. 33 Закону №606-XIV у разі, якщо в органі державної виконавчої служби відкрито кілька виконавчих проваджень про стягнення коштів з одного боржника, вони об'єднуються у зведене виконавче провадження, а на майно боржника накладається арешт у межах загальної суми стягнення, виконавчого збору і можливих витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій.

За нормами ч. 4 ст. 82 зазначеного Закону рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені сторонами до суду, який видав виконавчий документ.

За приписами ст. 383 ЦПК України сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду зі скаргою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби під час виконання судового рішення, ухваленого відповідно до цього Кодексу, порушено їх права чи свободи.

Скарга на рішення, дії або бездіяльність державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби подається до суду, який видав виконавчий документ (ч. 2 ст. 384 ЦПК України).

Таким чином, зазначеними нормами передбачена можливість оскарження боржником або стягувачем дій державного виконавця до того суду, який видав виконавчий документ на виконання свого рішення, зокрема ухваленого в порядку цивільного судочинства. Така скарга подається з метою судового контролю за виконанням судового рішення, ухваленого у відповідній справі.

Отже, оскільки ОСОБА_3 був відповідачем у цивільних справах та боржником у зведеному виконавчому провадженні (за двома виконавчими листами у цивільних справах) з примусового виконання цих рішень, то справа щодо оскарження позивачем постанов державного виконавця, прийнятих під час здійснення виконавчих дій у зведеному виконавчому провадженні щодо виконання судових рішень, ухвалених судами однієї юрисдикції, підлягає розгляду в порядку цивільного судочинства.

Аналіз наведених правових норм у сукупності з обставинами цієї справи дають підстави для висновку, що спір з приводу оскарження постанов державного виконавця про стягнення виконавчого збору та відкриття виконавчого провадження щодо стягнення виконавчого збору, прийнятих під час дії Закону № 606-XIV, підлягає розгляду в порядку цивільного судочинства.

Аналогічна правова позиція викладена у постанові Великої Палати Верховного Суду від 13 лютого 2019 року у справі № 1207/1329/12.

1.4. Скарга на дії державного виконавця щодо оцінки майна здійсненої в процесі виконання рішення, ухваленого за правилами ЦПК України (витяг з постанови Великої Палати № 14-187цс19 від 12.06.2019)

Судова юрисдикція – це інститут права, який покликаний розмежувати між собою компетенцію як різних ланок судової системи, так і різні види судочинства – цивільне, кримінальне, господарське та адміністративне.

Критеріями розмежування судової юрисдикції, тобто передбаченими законом умовами, за яких певна справа підлягає розгляду за правилами того чи іншого виду судочинства, є суб'єктний склад правовідносин, предмет спору та характер спірних матеріальних правовідносин у їх сукупності. Крім того, таким критерієм може бути пряма вказівка в законі на вид судочинства, у якому розглядається визначена категорія справ.

Критеріями відмежування справ цивільної юрисдикції від інших є, по-перше, наявність спору щодо захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів будь-яких правовідносинах, крім випадків, коли такий спір вирішується за правилами іншого судочинства, а, по-друге, спеціальний суб'єктний склад цього спору, в якому однією із сторін є, як правило, фізична особа.

Предметна юрисдикція – це розмежування компетенції цивільних, кримінальних, господарських та адміністративних судів. Кожен суд має право розглядати і вирішувати тільки ті справи (спори), які віднесені до їх відання законодавчими актами, тобто діяти в межах встановленої компетенції.

При визначенні предметної юрисдикції справ суди повинні виходити із суті права та/або інтересу, за захистом якого звернулася особа, заявлених вимог, характеру спірних правовідносин, змісту та юридичної природи обставин у справі.